

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• F R A M K R I S T M E N N F R A M •

66 ÅRGANG

14. JANUAR 1954

A V I N N H O L D E T :
B L I N Y E I S I N N O G Å N D . B I S K O P E N S N Y T T Å R S -
T A L E - M E N N E S K E T O G F R E M S K R I T T E T . P A V E N S
N Y T T Å R S B U D S K A P - V E I E N T I L L Y S E T - M A R I A S O M
M Å L - L I T T E R A T U R - N O T I S E R - U T E N L A N D S N Y T T

NR.

1

2

N E S T E N U M M E R K O M M E R 28. J A N U A R 1954

VÅRE KIRKER Gudstjenester på søn- og helligdager

OSLO

St. Olavs kirke, Akersv. 1.
Sokneprestkontoret, tlf. 41 41 61.
(Prestegrd. og Biskopen 42 52 87.)
Kl. 7: Stille messe.
Kl. 8.30: Fromesse m. preken.
Kl. 9.45: Low Mass. English Sermon.
Kl. 11: Høymesse m. preken.

St. Hallvards kirke, Urtegt. 29.
Soknepresten, tlf. 68 08 68.
Kl. 8: Fromesse.
Kl. 10.30: Høymesse m. preken.
Kl. 19: Aftenmesse.

St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15.
Dominikanerne, tlf. 44 23 24.
Kl. 8.15: Fromesse.
Kl. 9.30: Stille messe m. fransk preken.
Kl. 10.30: Høymesse m. preken.

Grefsen kapell, Gladsveg 23.
Prestegården, tlf. 38 02 87.
Kl. 9.30: Høymesse.

Vår Frue Villas kapell,
Ullernchausseen 52, Smestad (Montebello).
Prestegården, tlf. 55 81 21.
Kl. 8.30: Høymesse.

Lunden kapell, Trondheimsv. 309.
Tlf. 37 78 68.
Kl. 8: Høymesse.

ARENDAL:
St. Fransiskus kirke, Tyholmen.
Soknepresten, tlf. 2209.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.45: Høymesse.

BERGEN:
St. Paul kirke, Christiesgt. 16.
Soknepresten, tlf. 15 410.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

DRAMMEN:
St. Laurentius kirke, Cappelensgt. 1.
Soknepresten, tlf. 2019.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

FREDRIKSTAD:
St. Birgitta kirke.
Soknepresten, tlf. 1438.
Kl. 8.15: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

HALDEN:
St. Peter kirke, Kr. V.s pl. 1.
Soknepresten, tlf. 1168.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

HAMAR:
St. Torfinn kirke, Torggt. 113.
Soknepresten, tlf. 1751.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 11: Høymesse.

HAUGESUND:
St. Josef kirke, Haraldsgt. 21.
Soknepresten, tlf. 3195.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 11: Høymesse.

HØNEFOSS:
St. Theresia kirke, Vesterntangen.
Soknepresten, tlf. 266.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

KRISTIANSAND S.:
St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3.
Soknepresten, tlf. 4225.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

LILLESTRØM:
St. Magnus kapell, Halvdansgt.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 11.15: Høymesse.

PORSGRUNN:
Vor Frue kirke, Sverresgt.
Soknepresten, tlf. 50 793.
Kl. 7.45: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

STABEKK:
Jesu Hjerte kapell, Nyv. 17.
Soknepresten, tlf. 53 77 35.
Kl. 9.05: Fromesse. Kl. 10.45: Høymesse.

STAVANGER:
St. Svithun kirke, Dronningsgt. 8.
Soknepresten, tlf. 25 534.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

SYLLING:
St. Hallvard kapell.
Presteboligen, tlf. 9028.
Kl. 9.30: Høymesse.

TØNSBERG:
St. Olavs kapell, Sandefjordgt. 1.
Soknepresten, tlf. 12 238.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.45: Høymesse.

Liturgisk kalender:

SØNDAG 17. JANUAR: 2. sønd. etter Herrens Åpenbaringsfest. Ep. Rom. 12, 6—16. Ev. Joh. 2, 1—11. Mandag: Apostelen Peters Stol i Roma. Tirsdag: Marius, Martha og medmartyrer. Onsdag: Fabian, pave, og Sebastian, martyrer. Torsdag: Agnes, jomfru og martyr. Fredag: Vincent og Anastasius, martyrer. Lørdag: Raymond fra Penafort, bekj.

SØNDAG 24. JANUAR 3. sønd. etter Herrens Åpenbaringsfest. Ep. Rom. 12, 16—21. Ev. Matt. 8, 1—13. Mandag: Apostelen Pauls omvendelse. Tirsdag: Polycarp, bisk., mart. Onsdag: Johannes Kryssostomus, bisk., bekj., kirkelærer. Torsdag: Peter Nolasus, bekj. Fredag: Frans av Sales, bisk., bekj., kirkelærer. Lørdag: Martina, jomfru, mart.

SØNDAG 31. JANUAR 4. sønd. etter Herrens Åpenbaringsfest.

ST. OLAV

Redaksjon, ekspedisjon og forlag: Akersv. 5, Oslo. Telefon 42 37 43. Kl. 9—16. Mandag, lørdag: Kl. 9—13.
Abonnementspris: Kr. 15.00 pr. år; for utlandet + porto kr. 2.40. Girokonto nr. 15986.
Abonnement tegnes i ekspedisjonen og på ethvert postkontor.
Annonser må være innsendt innen onsdag aften uken før utgivelsesdatoen (angitt på 1. omslagsside).

R. C. BERTHELSENS EFTF.

Farvehandel
Glass, tapeter, vaskeartikler
Henr. Wergelandsgt. 32
Kristiansand S.
Tlf. 2270

ST. SUNNIVA SKOLE
OSLO

Innskrivning av katolske elever til 1. klasse høsten 1954 finner sted mandag 18. januar kl. 9—12. Skolepliktige er de barn som fyller 7 år innen utgangen av 1954. Døpsattest må forevises.

DOMINIKANERNE
FOREDRAGSAFTENER I

St. Dominikus kirke,
Neuberggt. 15

1. serie 1954. Pater H. Rieber-Mohn.
Tirsdag 2. februar kl. 20: «Katalisismen i samtidig litteratur I: Graham Greene og Evelyn Waugh».
Tirsdag 9. februar kl. 20: «Katalisismen i samtidig litteratur II: Francois Mauriac og Georges Bernanos».
Tirsdag 16. februar kl. 20: «Den katolske diktningen og nordiske kritikkere».
Tirsdag 23. februar kl. 20: Litteraturaften:
Einar Molland: «Konfesjonskunnskap» ved pater Finn Thorn.
K. E. Skydsgaard: Ja og Nej. Til Forstaaelse af Forholdet mellem Katalisisme og Protestantisme» ved Pater H. Rieber-Mohn.
Orgelmusikk ved Pater O. Norheim.

FYRINGSOLJE

brukes av

Bispegården
St. Josefs Institutt
Vor Frue Hosp. Nerveavd.
St. Dominikus kirke.
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem
Sta. Katarinahjemmet.
St. Pauls Kirke
Moderhuset
Florida Sykehus
Øyenklinikken
St. Josefs Hospital, Drammen
St. Torfinns Klinik, Hamar
St. Fransiskus Hosp., Hønefoss.

Oslo

*

Ved bestilling av olje: Oslo 68 34 66
Service: Oslo 56 35 92

LEGEMIDDEL

Ved B-vitaminmangel —

AFI-B-TOTAL
tabletter

med de viktigste komponenter i B-vitaminkomplekset i relativt store doser.

Pakninger à 50, 100 og 250 tabletter.

A-S FARMACEUTISK (AFI) INDUSTRI OSLO

Bli nye i sinn og ånd

Ef. 4, 23.

Biskop dr. Jac. Mangers's tale i St. Olavs domkirke nyttårsaften

Vi sier farvel til året 1953. Jeg vet ikke hvorledes det har vært for hver enkelt av dere. Stort sett har det vel vært som de fleste år av vårt liv: vekselvis godt og ondt. Men dersom det har ført oss nærmere til Gud, knyttet oss fastere til ham, da har det vært et godt år. Tiden eller årene er en gave fra Gud, en gave som er gitt oss for at vi kan nå fram til vårt mål som er Gud. Derfor begynner kirken også hvert nytt år i Jesu navn, i Guds navn, som skal stå lysende over hele vår ferd gjennom året. Og den slutter året med takk til Gud for den store gave han har gitt oss.

*

For Kirken i Norge har 1953 vært et stort og betydningsfullt år. Særlig to store begivenheter har preget det: Feiringen av 800 års jubileet for hierarkiets opprettelse, som har fremkalt i vår bevissthet Kirkens underbare og velgjørende innflytelse overalt der den fritt får utfolde seg. Og så var det — etter at Trondheim var blitt Apostolisk Vikariat — opphøyelsen av Oslo Apostoliske Vikariat til eget selvstendig bispedømme, en begivenhet som har funnet gjenklang i hele den katolske verden og som viser at Kirkens øverste hyrde på den ene side anerkjenner det store arbeid som prester, søstre og legfolk har utført for Kirken i Norge og på den andre side at han setter store forventninger til vår alles innsats og troskap.

Så slutter året med en tredje stor begivenhet som ikke bare gjelder Norge, men hele den katolske verden: åpningen av det marianske år. Paven har nemlig bestemt at tiden fra 8. desember 1953 til 8. desember 1954 på en særlig måte skal være viet til jomfru Maria, være et Maria-år. Ved en høytidelig andakt og med stor tilslutning har vi på Marias uplettede unnfangelsesfest åpnet dette marianske år som vi håper vil bli fruktbart for Kirken og menneskeheten.

Menneskene må bli seg mer og mer bevisst at livet er en pilegrimsferd fra tiden til evigheten med Gud, med himmelen som mål. Vi står så gjerne under inntrykket av øyeblikket, av dagens hendinger, sorger og krav, at vi lett glemmer evigheten. Det jordiske legger så meget beslag på oss at vi glemmer det hinsidige. Vi er så opptatt av små og ofte unyttige ting at vi ikke finner tid til det eneste virkelige betyr noe: det «ene nødvendige», som Frelseren selv har kalt det. Maria-året skal hjelpe oss å løfte

oss opp over det jordiske og å få dypere forståelse for det guddommelige.

Pavens mening er at menneskene — ved Marias forbilde og forbønn — skal vende seg bort fra den praktiske materialisme, den religiøse likegyldighet som har grepet massene, og vende tilbake til Gud, til Kristus, til Kirken. Vi skal lære å se opp til henne som ved sin renhet og hellighet, sin lydighet og hengivenhet i Guds vilje, sitt bønneliv og sin troskap, har vist oss hva Guds plan er med menneskene. Ved betraktningen av hennes fullkommenhet skal vi derfor manne oss opp, bli nye i sinn og ånd og innrette vårt liv, ikke minst vårt familieliv, slik at det er i fullkommen harmoni med vårt kristennavn og vår hellige katolske tro.

Den hellige far oppfordrer også de troende til å valfarte til Marias helligdommer, i første rekke til de steder der hun har vist sin særlige gunst og med særlig forkjærlighet hører våre bønner. Det er da også vår mening å organisere i dette år, i julimåned, en pilegrimsferd til Lourdes. Jeg oppfordrer alle å slutte opp om den enten ved personlig å være med dersom de har anledning til det, eller iallfall forene sine bønner med pilegrimenes bønner for å utvirke for seg selv og verden den ånd som alene kan bringe fred og frelse i våre hjerter og i menneskeheten.

Skuffet og motløs over den «fred» vi fikk etter siste verdenskrig, over de dype motsetninger mellom folk og nasjoner, over den stadig tiltagende spenning og trussel om en ny krig, trenger menneskeheten mer enn noensinne før budskapet som Kristus har bragt den med sin lære om menneskets verdighet og den gjensidige rettferd i folkenes samkvem.

Skulle da ikke *hun* som en gang gikk i forbønn for brudefolkene i Kana, høre bønnen som fra fire hundre millioner katolikker stiger opp til himmelen i dette året som er viet til henne? Jo, når vi i sannhet gjør alvor med vårt liv og vår bønn, da vil Gud gjennom hennes forbønn miskunne seg over vår arme opprevne verden, over Kirken og dens barn, over de mange lunkne og frafalne, villfarne og vantro, og føre dem tilbake til troen og Kirken, til den overbevisning at bare det budskap Kristus har gitt menneskeheten, kan skape rettferd og kjærlighet, enhet og fred i vår verden.

*

Det er blitt sagt at Kirken setter i gang så store manifestasjoner og foranstaltninger, som t. e. det

MENNESKET OG FREMSKRITTET

HOVEDTEMAET I PAVENS JULEBUDSKAP

Budskapet også en appell til Europas folk om å slutte seg sammen

Julaften mottok Den hellige far Kardinalkollegiet i høytidelig audiens og rettet deretter et budskap til de troende i hele verden. Etter audiensen ble budskapet sendt ut av Radio Vaticana på 23 språk. Vi gjengir talen noe forkortet.

Pave Pius XII innledet sitt budskap med å peke på at det finnes områder, hvor mørket helt ut hersker, og hvor menneskene har lukket øynene for det lys som utgår fra krybben i Betlehem. En av grunnene til at så mange av vår tids mennesker har en slik innstilling er utvilsomt den sterkt overdrevne forherligelse av hva man kaller det «tekniske fremskritt», fremholdt Den hellige far. Denne utilbørlige forherligelse av det tekniske fremskritt har gjort det moderne menneske blindt og døvt. Selvsagt bør man la seg betjene av teknikken, ja det ville til og med være naturlig om man frembød det ved siden av gull, røkelse og myrra som gave til Barnet i krybben. Etter en lang, tung vei kan mennesket i dag

på en måte si at det har utført den guddommelige befaling om å gjøre seg jorden underdanig.

FAREN VED ET TEKNOKRATISK LIVSSYN

Det må være klart at en hvilken som helst utforskning av naturen ved hjelp av teknikken bare kan føre til en større erkjennelse av Guds visdom og storhet. «Når man ser på teknikken på denne måten, hvem kan vel da misbillige eller fordømme den? Trass i dette synes det ubestridelig at nettopp teknikken har nådd berømmelsens høyeste tinder i vårt århundre, men at den samtidig på grunn av ytre omstendigheter er forvandlet til en skjebnetung åndelig fare,» uttalte Paven. Med sine uuttømmelige muligheter åpner den et mektig skue for mennesket, slik at den av mange blir forvekslet med det uendelige. «Av denne grunn blir den tillagt en umulig autonomi som på sin side, på grunn av en bestemt

hellige år og nå det marianske år, bare for å vise sin ytre makt og prakt og for på denne måten å gjøre sin innflytelse gjeldende i verden. Vi kan gjerne medgi at Kirken vil gjøre sin innflytelse gjeldende på alle områder, men det er ingenlunde av maktbegjær, heller ikke av politiske eller økonomiske grunner, men ene og alene i kraft av guddommelig oppdrag for å vise menneskeheten den eneste sikre vei til fred og forståelse, til sann lykke som bare kan finnes på Guds veier.

Selv om Kirken i vår tid blir satt til side ved politiske intriger, økonomiske beregninger og strategisk maktbegjær, så spiller den likevel den aller største rolle i verden, kanskje den eneste rolle av virkelig betydning, for den er Guds sendebud, og Gud har sluttelig alle tråder i sin hånd. Derfor har Kirken heller aldri næret noen bekymring for seg selv eller sin egen eksistens, den vet at den har guddommelig garanti, at de onde makter ikke skal vinne over den.

Kirken blir i våre dager forfulgt i mange land: kardinaler og biskoper og prester blir fjernet fra sin hjord, fengslet og dømt som forbrytere. Det er likevel ikke fra den kant den store fare kommer. Verden har alltid forfulgt Kirken, og aldri har dens eksistens sett så håpløst ut som da den i flere hundre år måtte skjule seg under jorden. Men den seiret fordi Kristus, Kirkens herre, er med den alle dager, både i trengsler og i seierstider.

Den store fare som truer Kirken kommer ikke fra den gudløse og vantro verden. Den kommer innenfra, fra dens egne barn. Dersom noe kunne bringe Kirkens eksistens i fare — og det som faktisk er dens store sorg — så måtte det nettopp være den likegyldighet og inkonsekvens som mange av dens barn legger for dagen, motsetningen mellom liv og lære som gjør troen til en karikatur og kjærligheten, som jo skal være deres kjennetegn, til en tom for-

mel. Marias eksempel skal lære oss å bli konsekvente kristne.

Vi må aldri glemme at det største bevis for vår tro er at den blir satt om i det daglige liv og at det blir gjort alvor av det største bud: å elske Gud over alt og vår neste som oss selv. Men hos hvor mange kristne finner vi dette bevis, det eneste gyldige for vår kristentro? Desverre hos sørgelig få. Og takket være disse få er Kirken tross alt levende og bærer Kristi kjennetegn i seg. Men fordi så mange ikke lever etter sin tro, kan Kirken ikke fullt ut utøve den velgjørende innflytelse på verden som den etter sin natur måtte utøve. Det er også grunnen til at de trofaste må lide, bli martyrer og bragt til taushet, for slik får den i virkeligheten lille gruppe av gudløse og voldsmenn fritt spill i sin kamp mot Gud og Kirken.

Kirkens bestemmelse om et Maria-år har da heller ikke noe annet mål enn å få de kristne til å gå i seg selv, bli nye i sinn og ånd, bli seg bevisst sitt ansvar og sin verdighet som Kirkens barn, og så aktivt gå inn for at de kristne grunnsetninger, evangeliets budskap, skal seire i verden.

*

Høytelskede i Herren, et nytt år ligger åpent foran oss, et nytt år av vårt liv, et år viet til vår himmelske mor Maria. Jeg vet at dere alle gjerne vil leve det med Gud og for Gud. Vi legger det derfor i Marias hender, i hennes trygge hender. Med henne vil vi leve det for Gud og Kirken. Uten tro har vårt liv ikke noen mening. Uten håp om det evige liv er det løgn og selvbedrag. Uten kjærlighet til Gud og menneskene er det tomhet og selvpine.

Med Gud, med Kirken under Marias lysende stjerne blir det nye år til glede, rikdom og forvisning om vår egen gudgitte storhet og verdighet. Med andre ord: et godt år, og det ønsker jeg dere alle av hjertet!

måte å tenke på, forvandles til en falsk verdensanskuelse som man har gitt navnet 'teknisk livssyn'.» Det består i at man ved tilsidesettelse av menneskets og livets høyeste verdier søker å trekke den størst mulige fordel av menneskenes krefter, at man foretrekker de teknisk mulige metoder til mekanisk produksjon fremfor all annen beskjefligelse, og at man i disse metoder ser kulturens og den jordiske lykkes fullkommenhet. I dette forkjærte syn ligger en fundamental feiltagelse. Det overblikk og helhetssyn som teknikken ved første øyekast synes å gi det moderne menneske, omfatter likevel bare en del av livet. Det kan nok virke som et blendende panorama, men i lengden vil det bli utålelig for en ekte åndelighet. Det moderne menneskes åndelige kval har også sin grunn i dette syn. Ved å godta det, har det moderne menneske frivillig omgitt seg med mørke. Det har berøvet mennesket evnen til kritisk å se tidens uro og overfladiskhet. Det menneske som har hengitt seg til dette syn, finner bare med største vanskelighet fram til den ro, klarhet og innerlighet som er nødvendig, om man vil finne fram til Guds menneskevordne sønn.

DET TROENDE MENNESKE OG TEKNIKKEN

Denne kritikk, understreket Paven, er ikke ensbetydende med en fordømmelse av det tekniske fremskritt som sådant. Men hvor de materielle erobringer av mennesket blir betraktet som erstatning for religiøse og åndelige idealer, der senker mørket seg over den menneskelige tenkning og samfunnsborgerne forvandles til en fargeløs og holdningsløs masse uten personlighetsverdi.

De mennesker som underviser og som undervises i teknikk og som ønsker å bryte ut av sin åndelige vantrivsel, må man ønske ikke bare en dyptgående åndelig oppdragelse, men også en religiøs forankring. «Da først vil skapningen åpenbare seg for dem i hele sitt omfang, især når de foran krybben søker å fatte hva bredden, lengden, høyden og dybden og erkjennelsen av Kristi kjærlighet egentlig er.» Når innflytelsen fra det tekniske fremskritt er opptatt i bevisstheten som noe autonomt, som noe som har mål i seg selv, påvirker den hele levemåten til de moderne mennesker og forholdet mellom dem. «Folket har med rette hyldet fremskrittet, fordi det har lettet arbeidsbyrden og øket utbyttet. Men det må sies like ut at om forholdet ikke holdes innenfor de riktige grenser, vil den menneskelige og kristelige oppfatning av arbeidet nødvendigvis bli skadelidende.» Teknikken må brukes til å forme et ordnet liv, hvor hvile og arbeide er flettet sammen og gjensidig utfyller hverandre.

ARBEID — FRITID — SØNDAG

«Enda tydeligere blir innflytelsen fra det tekniske livssyn på arbeidet, når søndagen som er innstiftet til Guds forherligelse og til hviledag for sjel og legeme, berøves mennesket, og når man i stedet for denne helligdag gir mennesket en vanlig hverdag til fridag som kanskje er forskjellig for hvert enkelt familiemedlem. Vi kan ikke la være å gjøre oppmerksom på dette materialismens nye påfunn som tvinger det tekniske livssyn inn på enkeltmennesket. Det får være nok å antyde at dette påfunn berøver livet dets innhold. Teknikken er til for mennesket

og for de åndelige og materielle verdier som helhet. Skulle teknikken bli enerådende, ville det menneskelige samfunn bli forvandlet til en fargeløs masse, til noe upersonlig som ville være naturstridig og en krenkelse av Skaperens hensikt.

Utvilsomt finnes det ennå mange som ikke er blitt grepet og fanget inn av det s.k. tekniske livssyn, men det er grunn til å frykte at faren for uorden vil dukke opp overalt, hvor det tekniske fremskritt ukontrollert får bre seg. Vi tenker i denne forbindelse særlig på den fare som truer familien. I det sosiale liv er familien ordenens sikreste grunnlag. Der hvor det tekniske livssyn trenger inn, mister familien enhetens personlige bånd. Den er da ikke lenger et kjærlighetsverk og et tilfluktssted for hjertene, men alt etter omstendighetene et trøstesløst samlingssted av arbeidskrefter for produksjon og forbruk av de produserte materielle goder.

Det tekniske livssyn er således ikke noe annet enn en særlig utgave av materialismen, understreket Paven, for så vidt som den som sitt siste svar på spørsmålet om tilværelsens mening gir en matematisk formel og en nytteberegning.

EUROPAS FOLK MA SLUTTE SEG SAMMEN!

Som i sine 14 tidligere julebudskap rettet Paven også denne gang en appell til verden om å bevare freden. Men aldri, fremholdt han, har materialismen vært et middel, egnet til å skape fred. For freden er fram for alt en åndelig holdning og bare i annen rekke den harmoniske likevekt av ytre krefter. «Og når Vi nå full av bekymring speider etter et tegn på lysning ved horisonten, selv om det ikke er etter tegnet på det fulle lys profeten taler om, ser Vi fremdeles det triste bilde av et Europa i uro, hvor den materialisme Vi nettopp talte om, bare gjør de grunnleggende problemer, hvis løsning freden er avhengig av, enda mer innviklet. Det vil ikke inntre noen bedring om ikke alle folk anerkjenner menneskehetens felles åndelige og moralske mål, om de ikke gjør sitt for å virkeliggjøre dem og som følge derav forplikter seg til å rette på ødeleggende sosiale misforhold. Den kontinentale samenslutning av Europas folk som nok er innbyrdes forskjellig, men som geografisk og historisk hører sammen, er påtrengende nødvendig. At dette vil bety et åpenbart sammenbrudd for den politikken som er rettet mot Europa, burde oppmuntre til en slik samling, likeledes den kjensgjerning at folkenes lavere lag nå venter på virkeliggjørelsen av det de anser for nødvendig og gjennomførlig. Av den grunn oppfordrer Vi fremfor alt alle politikere med et kristent livssyn til handling. Vi behøver jo bare å minne dem om at en fredelig samling av folkene alltid var kristendommens oppgave. Hvorfor nøler man? Målet er klart. Den som på forhånd krever en absolutt garanti for at alt skal lykkes, bør gi seg selv det svar at det riktignok dreier seg om et vågestykke, men om et fornuftig vågestykke som ikke går lenger enn mulighetene i dag tilsier. Det er utvilsomt nødvendig å gå forsiktig fram. Men hvorfor nettopp nå nære mistillit, når den politiske vitenskap og praksis er kommet opp på et så høyt nivå? Den farefylte tid Europa befinner seg i, maner mer enn noe annet til handling! Det finnes ingen sikkerhet for Europa uten vågemot. Den som krever ubetinget

Veien til lyset

I New York utkom det i 1952 en bok *Walls are crumbling* (Murene smuldrer hen), skrevet av en østerriksk jøde og katolsk prest, *John M. Oesterreicher*. Boken forteller om hvordan syv jødiske filosofer fant veien til Kristus. Forordet er skrevet av den verdenskjente franske kulturpersonlighet, *Jacques Maritain*. Av disse syv jøder er alle, unntatt *Henri Bergson*, tyske jøder. Oesterreicher gir for hver enkelt vedkommende deres tenknings historie: *Henri Bergson* (1859—1941) — erfaringens filosof; *Edmund Husserl* (1859—1938) — sannhetens tjener; *Adolf Reinach* (1883—1917) — søkeren av det Absolutte; *Max Scheler* (1874—1928) — kritikeren av det moderne menneske; *Paul Landsberg* (1901—1944) — håpets forsvarer; *Max Picard* (1888) — den menneskelige visjons dikter; *Edith von Stein* (1891—1942) — kjærlighetens vitne. Hun og Landsberg omkom i nazistiske konsentrasjonsleire.

Jesuittpater *Bonsirven*, som har vunnet seg et navn som Bibel-forsker og ved sine studier av Tal-

sikkerhet i den situasjon Europa befinner seg, har ingen god vilje for Europa.

DET MA SKAPES ORDEN OGSA I LANDENES INDRE FORHOLD

Med dette mål alltid for øye oppfordrer Vi de katolske politikere til handling for å skape indre orden og fred i sine respektive land. Hersker det ikke orden i folkenes indre liv, kan man ikke vente at Europa vil bli samlet og at verdensfreden vil bli sikret. I en tid som vår hvor feiltagelser lett kan føre til katastrofer, må ingen kristen politiker, i dag mindre enn noensinne, gjøre noe som kan øke den indre sosiale spenning ved å dramatisere den, ved å overse det positive eller ved å tape blikket for de fornuf-tige muligheter som foreligger. Man krever av den kristne politiker evne til å gå inn for gjennomførelsen av den kristne sosiale lære.

Demokratiet vil utvilsomt virkeliggjøre frihetens ideal, uttalte Paven videre. Ideell er imidlertid bare den frihet som avholder seg fra tøylesløshet, som med bevisstheten om egne rettigheter forbinder respekt for andres frihet, verdighet og rett, og som er seg bevisst sitt eget ansvar for det felles gode.

Vi har talt på vegne av de ofre som ennå må holde til i ruinene, som ser nye ødeleggelser nærme seg, som ennå venter på fanger og savnede og som igjen er engstelige for å miste sin frihet. Faren er så stor at Vi har måttet tale alvorlige ord her ved krybben til Den evige fredsfyrste, selv om Vi derved skulle komme til å fremkalle enda større engstelse. Man kan jo alltid tro at det med Guds nåde vil være en sunn og vedvarende frykt som vil samle folkene og dermed styrke freden.

I slutten av sin tale som varte i 35 minutter, omtalte Paven de fattige og undertrykte og alle de millioner som lider forfølgelse for sin katolske tros skyld. Til slutt meddelte han den apostoliske vel-signelse *urbi et orbi*.

mud, har nå i en artikkel om Oesterreichers bok i det amerikanske tidsskrift «Social-Order» gjort oppmerksom på at alle disse filosofer, unntatt Bergson, ble troende kristne helt uavhengig av sin filosofiske tenkning; veiene som førte dem til Kristus, skyldtes andre innflytelser. Om dette skriver pater Bonsirven følgende: «Jeg ble forbløffet over å måtte fastslå at ikke en gang fem prosent av de jøder som hadde omvendt seg, hadde funnet veien til Kristus på intellektuelt grunnlag. Nesten alle erklærer at omvendelsen skyldes en autentisk opplevet «antennelse» fra Evangeliet. Man så og opplevet hvordan Jesus levte videre i noen av sine troende. Skulle vår apologetikk som stadig legges om slik at den svarer til tidens krav, være uten virkning? Fryktes den på grunn av dens instinktive mistillit til den intellektuelle dialektikk? Jeg festet meg også ved at faktorer dels av mystisk natur, dels «disse hjertets grunner, som fornuften ikke kjenner» (Pascal), hadde grepet inn i flere tilfelle.»

Husserl beveget seg med sin fenomenologi mot Kristus, men ble holdt tilbake av den innflytelse som utgikk fra Strauss og Renan og sin egen subjektivismen. Han var også bundet av den forestilling at han ikke samtidig kunne hengi seg til filosofien og religionen. Mer enn en gang sa han til sine elever: «Dere ser mitt Nye Testamente. Det ligger alltid på mitt bord, men jeg åpner det aldri. For jeg vet at om jeg åpner det og leser det, må jeg gi avkall på filosofien.» Mot slutten av sitt liv uttalte han, at hans mål hadde vært det samme som Kirkens: å føre menneskene til evigheten, men at hans vei for å nå dette mål gikk over filosofien. Hos ham seiret hjertet over intellektet, dog uten at de ble brakt i samklang med hverandre.

Dyrkelsen av det Absolutte burde ha kunnet føre Reinach inn på veien til Gud. Men det religiøse spørsmål meldte seg først for ham i skyttergravene i 1915. Krigens redsler tvang ham til en dypere ettertanke, og først nå fattet han at det Absolutte er Gud, og at bønner er det middel som bringer oss i forbindelse med Ham.

Hos Max Scheler var det familieforhold som kastet ham hit og dit og ikke lot ham falle til ro. I 1916 vies han i benediktinerklostret Beuron og erkjenner at han nå «uendelig lykkelig» har funnet tilbake til Kirken. Men hans urolige ånd hadde ikke dermed funnet Kristus, bare «barndommens tro». Da Kirken i 1921 nektet å oppløse hans ekteskap for at han kunne gifte seg med en av sine elever, revolterte han og vendte seg mot panteismen. Men før sin død bekjente han for den kvinne som fremdeles var hans hustru, at han var katolikk. I en mindre vennekrets talte han om idealet av menneskelig virksomhet. Det høyeste og beste liv var etter hans mening det som helt og fullt og uigjenkallelig ble satt inn i løsningen av denne verdens oppgaver, men som ikke lot seg oppsluke av dem, — som forble i en stille betraktning av Gud.

Paul Landsberg var en begeistret beundrer av Middelalderen som var blitt så rik gjennom kristendommen. Nihilister av alle avskyngninger fordømte

han på det skarpeste. Men det tok lang tid før han omvendte seg. Selv etter sin konversjon kom han med bemerkninger som røpet et usikkert religiøst sinn. Men han var nådd fram til full klarhet, da Gestapo arresterte ham og senere lot ham dø av utmattelse i en konsentrasjonsleir.

Picard forklares best av Gabriel Marcel: «Hos ham er alt intuisjon, for å si det tydeligere — lys.»

I 1913 fikk Edith von Stein skue troens horisont under et foredrag Max Scheler holdt under sin mest blendende åndskraft om de katolske idéer. Men først i 1917, mens hun levde i en krets av dypt troende katolikker, tok hun det avgjørende skritt. Reinachs etterlatte skrifter om «Kirkens mysterium, født av Kristi forløsende lidelse» var også til stor hjelp for henne.

Vi ser stadig det samme gjenta seg: det er ikke intellektet som fører direkte til Gud, ikke en gang hvor det følger retningen mot lyset i det fjerne, men en nåde, gitt i lidelse eller som en uforklarlig indre uro.

Den eneste unntagelse var Bergson som nettopp av lidelse ble holdt tilbake fra å ta det siste skritt — kanskje ikke så meget av sin egen som hans jødiske rases lidelse. Men dette skritt ville for hans vedkommende, om man kan si det slik, ha vært et meget kort skritt, for både i sitt indre som gjennom sin filosofi var han nådd fram til Sannhetens erkjennelse. Helt fra begynnelsen av avviste han en abstrakt, analyserende dialektikk i sin filosofiske tenkning. Sin filosofi bygget han opp på den levende iakttagelse og erfaring. Men ikke en erfaring han betraktet utenfra. Han forsøkte å trenge inn i virkelighetens hjerte som pater Bonsirven uttrykker det, forsøkte å «oppta i seg og gjøre seg lik med en slags guddommelig intuisjon». I «Matière et Mémoire» beviser han at den intellektuelle virksomhet ikke skyldes hjernen men ånden, som betjener seg av legemet som sitt instrument. Sjelens uodelighet bevises ved at de som forneker den, har bevisbyrden. Men hvorledes skal man kunne forklare det veldige lys som det menneskelige øye ikke kan skue? I sitt arbeide «Deux Sources de la morale et de la religion» forsøker han det med sin metode: den psykologiske og sosiologiske iakttagelse. Både i moralen og religionen finner han et statisk og et dynamisk element, en lukket og en åpen tilstand. Religionen skrider fremover gjennom sin dynamiske form, som er et faktum for mystikerne som står i direkte forbindelse med Guddommen. De vitnesbyrd de avlegger om Gud, er et uomstøtelig bevis på hans eksistens. For mystikeren er ikke bare en iakttagelse, han er i første rekke et handlingsmenneske, fullstendig oppløst av kjærligheten, av den kjærlighet som er Gud, som kommer fra Gud, som gjør oss delaktige i den skapende Kjærlighet. «I det øyeblikk Kristus åpner seg», sier Bergson, «trer noe merkelig inn i menneskeheten, noe som er den overlegent. Dette ble virkelig for meg, da jeg studerte de store mystikere. Noe så skjønt, det mest opphøyede i menneskeheten, kunne bare ha sitt utspring i et guddommelig prinsipp». Konsekvensene av denne tenkning og erfaring fører så Bergson til Kirken, Kristi fortsettelse, som han tror på.

Var det bare en tilfældighet at Jacques Maritain kom til å skrive forordet til denne bok? Denne

katolske, franske filosof som sammen med sin hustru Raïssa allerede før ekteskapet delte ulykken ved å søke Gud uten å finne ham? Endelig kunne Raïssa skrive i denne håpløse tid: «Guds medfølelse lot oss finne Henri Bergson.» De gikk på hans forelesninger. Og hun skrev: «Péguy og Psichari, Jacques og jeg dannet en jublende kvartett fordi perspektivene til det åndelige liv og intellektuelle garantier åpnet seg for oss.» Men er det ikke merkelig at selv en Bergsons intellekt bare kunne virke rensende på begge disse to unge, søkende mennesker? Rensende fra alle idealistiske, men likevel så abstrakte idéer, som de trodde kunne erstatte de religiøse med? Sant nok, Bergson selv var kommet et stykke på den vei hans iakttagelser og erfaringer førte ham videre fremover på. Likevel ble det mystikeren som førte dem fram til en urokkelig tro. Léon Bloy var det som fullførte verket. «Da vi gikk over terskelen til hans hus,» skriver Jacques Maritain, «ble alle verdier som ved trykket på en usynlig fjær forskjøvet. Man visste eller man fornemmet, at det finnes bare en sorg: ikke å være en helgen.»

Det finnes uendelig mange kristne som ikke har en danelse om hvilken berikelse slike konvertitter har for oss. De gir den katolske tanke stadig nye fasetter, slik at lyset fra den får en stadig større styrke. I vår tids mørke hvor pessimismen lammer både troende og vantro og åpner døren på vidt gap for nihilismen, er det kanskje ikke av veien med ettertrykk å peke på de åndelig-religiøse motkrefter og ikke helt glemme Péguy's «petite espérance» — lille håp. I denne forbindelse vil vi gjerne ha gjort oppmerksom på den samling av små, nøkternt skrevne brosjyrer «Konvertitter i det 20. århundre» som utgis av pater F. Lelotte, S.J. i Brüssel. Leser man dem, blir man mer og mer forbauset over den fylde av verdenskjente personligheter som har tatt skrittet over Kirkens terskel, og over hvordan hver enkelt av dem ble drevet til det av en indre kraft. Nei — vi har ingen grunn til å fortvile! Selv om aldri så mange «falske Kristuser» opptrer, vil de råtne vekk som fallende løv om høsten, mens HAN vil forbli levende i all evighet. HAN som sa om seg selv: «Jeg er lyset!»

(«Orientierung» nr. 21, Zürich, 1953.)

Den universelle bønneuke for de kristnes gjenforening

18. januar: Enhet mellom alle kristne.
19. » Katolikkenes helliggjøring.
20. » De ortodokses helliggjøring.
21. » Anglikanenes helliggjøring.
22. » Protestantenes helliggjøring.
23. » Jødernes helliggjøring.
24. » De ikke-kristnes helliggjøring.
25. » Enhet mellom alle mennesker i Kristi kjærlighet og sannhet.

Dominikanernes foredragsaftener

Under fellestitelen «Katolsk Forum» kommer Dominikanerne også i 1954 til å gi en rekke foredragsaftener om aktuelle emner i tiden. Foreløbig kan man regne med en serie i februar om «Katolisismen i samtidig litteratur» ved pater H. Rieber-Mohn (nærmere detaljer i annonsen i dette nummer) og en serie i mars om «Jesus fra Nazareth i lys av den historiske kritikk og av Kirkens lære» ved pater Finn Thorn.

Maria som mål

Av Peregrinus

Til Ellinor

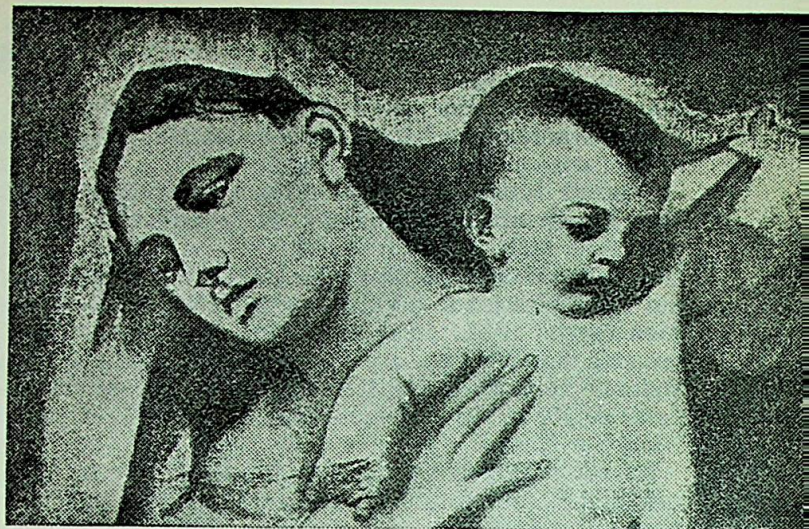
Du er fire år i dag; vi feiret dagen sammen, du og jeg, så tidlig om morgenen at frosthimmelen var ennå full av stjerner. De bleknet litt etter litt og de sitret i den kalde luften. Det lysnet i dalen — tingene ble faste og spenstige igjen. Snøen lå lyserød og ventet på den oppgående sol. Jeg badet deg først, og jeg velsignet din panne, da jeg kysset deg, mitt barn! Dine øyne var litt forundret, når du hørte bønnens ord, men du var stille og smilte mot meg. Du visste jeg ville deg vel.

Vi spiste sammen, men etterpå måtte jeg reise til byen. Midt på dagen kommer dine små venninner og du skal danse sammen med dem omkring juletreet. Jeg synes aldri du går, du danser, som småpikene pleier å gjøre, når de bærer på sin rene, hemmelige glede. Men jeg er fremdeles med deg. Vi fortsetter å feire dagen, du og jeg. Bønnen jeg velsignet deg med om morgenen, da himmelen var ennå full av stjerner og snøen lå lyserød og ventet på den oppgående sol, den legger jeg frem for Ham. Du er med meg i kirken. Det er ingen her, når jeg kneler og ber for deg. Ordene kretser fremdeles om din panne. Bønnens ord blir levende og uutslettelige; de kjenner ingen tid, og Gud har ikke tilmålt dem noen tid heller. Du får stadig oppleve hvor god Han er.

Du kan ikke lese. Og når du kan det og kan forstå, da er jeg kanskje død. Men ordene blir levende for all din tid som du får tilmålt her; og ennå mye, mye lenger. Bønnens ord og velsignelsens ord. Den menneskelige hukommelse svekkes. Men Han er trofast i sine løfter, hos Ham svekkes intet. Det eneste du kan vente deg av Ham, er vekst og stigning. Selv om jeg noen gang skulle glemme disse ordene. *Han* glemmer ikke. De er hos Ham, bønnens og velsignelsens ord.

Og etterat jeg ba for deg til Ham, Herren, gikk jeg med min bønn til Hans Mor. Fra uminnelige tider ba vi mennesker slik til den hellige Jomfruen; fra uminnelige tider knelte slekt etter slekt foran Marias bilde, bak hvis synlige farger som malere og kunstnere har fremstilt for våre øyne, lever den usynlige Dronning. Det er til henne vi ber, når vi i vår menneskelige ufullkommenhet bygger altre til henne og pryder dem med blomstrer.

Når du kommer til å vokse, vil du høre mange ord; du får lese dem i bøker, aviser og ellers. Du får lære om kvinnens undertrykkelse gjennom tidene og kvinnens frigjøring i de siste 150 år. Disse ordene er født av menneskelig ensomhet og av et lykkebehov som låste seg selv fast i en blindgate. Kvinnens emansipasjon og den såkalte kvinnesaken tar *mannen* som mål for kvinnen. Det er et uunnværlig gjennomgangsstadium.

Mannssamfunnet tok seg friheter som kvinnene var avstengt fra å bruke. Kvinnen fikk mindre lønn enn mannen for sitt arbeid; det var og det alltid forblir en urett, som vårt mannssamfunn i sin angstfulle egoisme har begått overfor kvinnen. Her har kvinnens frigjøring kjempet for en god sak. Kvinnen var utelukket fra forskjellige yrker som mannen kunne inneha; også her har utviklingen vist ikke bare kvinnens likestilling med mannen, men gjerne kvinnens åndelige overlegenhet overfor mannen. Men kvinnens tale lød: «jeg vil ha det som mannen har; den samme lønn, de samme embeter, de samme rettigheter. Han kan skilles; jeg vil det òg. Han kan ha en elskerinne; hvorfor skulle ikke jeg ha den samme rett til å ha en elsker? Han lever ikke rent. Hvorfor skulle jeg gjøre det? Han er en fribytter og egoist, sanselig, nytelsessyk og ansvarsløs. Hvorfor skulle ikke jeg ha rett til å følge de samme veier? Og bruke de samme fraser til å dekke over sannheten?». Slik ble kvinnens frigjøring den *negative* frihets herredømme.

Det er blitt et godt stykke vei herfra til Maria. Det er ikke mye evangeliene forteller om henne. Du får høre det som bebreidelse og som påskudd til tvil. Men det er merkelig at i det lille vi leser om henne, er alt *vesentlig* innbefattet. Det gir et helhetsbilde. Hennes sunne kvinnelige realisme, når hun spørrende henvender seg til engelen: hvorledes skal egentlig dette barnet bli født, når hun ikke kjenner en mann? Og englens opphøyede, med Guds visdom fylte svar. Marias absolutte ydmykhet og hennes absolutte tro. Det er dette som frem for alt annet gjør Maria til mål for oss alle, uansett vårt kjønn; hun ville ikke være slik som en eller annen mann på den tid var; heller ikke slik som Israelittenes patriarkat var. Ingen av delene. Hun ville ene og alene være slik som *Gud ville ha henne*. Det var ikke menneske, men Gud selv som var hennes eneste forbilde og mål. Derfor er hun, var hun, forblir hun mål for hele menneskeslekten, selv om den aldri så sterkt vil krysse hennes veier. Og alle slekter vil prise henne salig.

Det synes så uforenlig med Marias ydmykhet, disse profetiske ord. Hør godt etter: det finnes hverken forfengelighet eller hovmod i deres høytidelige enkelhet. Disse ordene er virkelighet. Har alltid vært det. Fra Marias jordiske død og fra hennes opptagelse i Himmelen — for hun gjorde Gud til sitt eneste mål — helt fram til i dag, sviktet ikke hennes visjon av framtiden. Hverken Faderen eller Sønnen eller Den Hellige Ånd sviktet denne Herrens tjenerinne. Uavbrutt og med stadig nye midler og ut fra helt forskjellige forutsetninger priser alle slekter henne salig. De gammeltestamentlige profetier avsluttes i denne unge lovsang av Gud — Han som valgte ut henne, mennesket og kvinnen, til fullt ut å gjøre Ham til sitt mål. Full av nåde — full av Gud — full av sin frihet til å velge Ham og aldri, ikke med det aller minste, å fornekte Ham.

Det vil ikke lykkes deg, mitt barn. Ingen har lykkes det hittil. Vi fikk den i arv, også fra slekt til slekt, denne synd at vi ikke mer makter fullt ut å finne vårt eneste mål i Ham — Den Hellige. Kanskje kommer du langt, meget langt fra Maria. Jeg vet det ikke. Men selv om du blir aldri så langt fra den hellige Jomfruen, vil du stadig kjenne smerten og misnøyen i ditt hjerte og i ditt sinn. Alle de nådemidler du tok del i og ennå senere kommer til å ta del i, alle vil de leve sitt uavbrutte indre liv i din sjel. De vil utøve sin varsel-tjeneste i deg. De vil minne deg om henne som ikke slipper deg fra sin forbønn.

Det er dette jeg ba henne om, da jeg i dag knelte foran hennes alter som var prydet med renhet og blomster. At hun stadig måtte forbli ditt mål. At du ikke måtte ha et menneske, det være mann eller kvinne, som ditt livsvarige forbilde, men bare henne, henne, henne... Da vil du hverken av din mann eller av samfunnet kreve husmorlønn når du engang blir hustru og mor. For Guds Mor krevde ingen betaling for sin kjærlighetsgjerning. Da vil du heller ikke kunne kreve 2 kroner i timen for å stelle barna dine med begrunnelsen at «enhver daghjelp har det», for den hellige Jomfru var en frivillig tjenende og ikke en kravfull mor. Da vil du, svak som du er eller blir, ikke skjelve av angst for at også andre skal se hvor svak du egentlig er — for svakhetens språk heter makt- og pengebegjær.

Du er fire år i dag. Igjen er det stjerner på himmelen, men snøen ligger taus og kjølig i den tidlige vinternatten. Du vil forandres, en gang er du ikke mer barn, om ti år — hvis Gud lar deg leve her blant oss — er du ikke lenger den samme som du er denne kveld. Det er bare Marias forbønn som ikke kjenner tid og ikke skjelner mellom morgenen og natten. Slik er du vevd inn i bønnens evige virkning og i kjærlighetens tidløse omsorg. Det er natt. Sov trygt, sov godt...

Magnificat anima mea Dominum!

29-12-1953.

LITTERATUR

«Credo»

«Credo» har nylig sendt ut avslutningsnummeret i årgangen 1953, som har brakt en lang rekke artikler av største interesse for nordiske katolikker. Avslutningsnummeret danner ikke noen unntagelse i så henseende. Det bekrefter fullt ut den stigende tendens til å ta opp dagsaktuelle problemer og omtale spørsmål som har særlig adresse til nordboerne. Spissartikkelen «Sedan sist», som er noe polemisk i formen, gir noen randbemerkninger til forholdet mellom naturvitenskapene og mystikken. Den peker videre på den inkonsekvente forkynnelsen til den protestantiske sogneprest dr. Rosendahl som har innlevert klage til myndighetene over at pave-stolen har gjenopprettet det katolske hierarki i Sverige. Jesuittpater Wehner har i artikkelen «Clairvauw — Alvastra — Vadstena» knyttet bånd mellom Frankrike og Sverige, mellom middelalder og nåtid. Pateren påviser her hvordan enkelte særtrekk i Bernhards budskap har slått rot i Norden gjennom cisterciensermunkens virke i Alvastra, hvor Birgitta ble formet til sin store kalls-gjerning. — Wilhelm Henrichs, assistent ved det juridiske fakultet i Bonn, har levert en utmerket artikkel, «Naturrätten i tysk rättsskipning». Forfatteren tar front mot den positiviske skole innenfor rettsvitenskapen, og han gjør utførlig rede for hvordan teori og rettspraksis etter siste verdenskrig har søkt nær tilknytning til den klassiske naturrett. Dr. Henrichs gjengir en del nye tyske dommer hvor naturrettslige betraktninger har virket bestemmende på domsutslaget. Sven Stolpe gir en interessant fremstilling av litteraturen omkring Theresa av Lisieux. Han understreker at fromme forfatters bleke Theresa-bilde ikke har noe til felles med det rike, levende menneske som denne helgen i sannhet var. Det ligger derfor noe av et program i «Theresa av Jesus-barnet under utgrävning». «Två prästgestalter i litteraturen» har Birgit Setterberg-Jørgensen kalt en artikkel, hvor hun fremhever visse grunntanker i romanene, «Léon Morin, Prêtre» (Beatrix Beck) og «Himmel og jord» (Carlo Coccioli). Dr. Robert Braun leverer et interessant diskusjonsinnlegg til *Mauriacs roman «Galigai»* og til forfatterens etterskrift. «Katolske Perspektiv» inneholder flere utmerkede artikler, deriblant pater Rieber-Mohns betraktninger omkring «Kirkejubileet i Trondheim.»

Catholica

Spissartikkelen i det nye nummer av «Catholica» nr. 4, 1953) gir en klar sammenfatning av ensyklikaen «Fulgens corona» (den lysende krone) som ble sendt ut 8. september 1953 og som innvarslet et Maria-år. Ensyklikaen gir en utredning om Kirkens lære om Guds mor, liksom den peker på den fornyelse det kommende år må bringe. I dette år må vi alle ha for øye Marias ord fra bryllupet i Kana: «Alt hva han sier til dere, skal dere gjøre.» — Jesuittpater Piet Reynders har med artikkelen «Symbolikk hos Paul Claudel» avdekket en del av den rikdom som ligger skjult i Claudels verker. Han har her fremhevet vesentlige sider ved Claudels forfatter-skap, som med denne gjennomgåelse trer klart fram for leserne. Kantor Bernhard Husson påviser at Danmark før reformasjonen hverken var «ordløs, salmeløs eller bibelløs». Han gjør utførlig rede for «Dansk salmesang før reformationen». Pater Raulin, O.P. står for en glim-

rende artikkel om «*Prest og Menneske*». Pateren trekker opp grunnlinjene i den katolske lære om prestedømmet og dets uutslettelige segl. På bakgrunn herav gjennomgår han romanene «Underet i de tomme hender», «Himmel og jord» og «Makten og æren». Presteskikkelsene i disse romaner er ikke ferdiglagede helgener, hevder pater Raulin. «Deres skrupelighet er til og med det redskap som Gud bruker for å frelse sjelene.» Romanenes preste-typer har alle menneskets svake sider, men de er kåret ut og stemplet av Gud. — Hermann Schou har skrevet en instruktiv artikkel om «*biologi og utviklingslære*». — Som vanlig er det også en utmerket filmkronikk og utførlige anmeldelser av nyere litteratur. Alt i alt er det et godt nummer, som danner en verdig avslutning på en stor jubileumsårgang.

Don Camillo vender tilbake

Giovanni Guareschi. Gyldendal.

Giovanni Guareschi har, etter hva han selv sier, alltid tilhørt den kategori av mennesker som ikke angrer at de i morgen må gjøre det de kunne ha gjort i dag. Guareschi venter konsekvent med å skrive artiklene til sine to blad til aller siste øyeblikk. Det har derfor mange ganger hendt at arbeidet har tårnet seg opp for ham, og han har ofte måttet ofre nattesøvn som følge av at han alltid skal være ute i aller siste liten med sine gjøremål. Jul-aften 1946 ble en slik ekstra hard arbeidsdag for ham. Trykkeriet maste om å få manuskriptene til det nummer av «Candido» som skulle komme ut i romhelgen, Guareschi hadde naturligvis ennå ikke ferdig alt stoff til et nummer som først skulle sendes ut om noen dager. Men trykkerne gav seg ikke — de forlangte at redaktøren straks kom fram med stoffet til «Candido». Det manglet imidlertid stoff til en side i bladet, som nå skulle settes. Guareschi visste ikke noen annen utvei enn at han fikk levere en artikkel som han egentlig hadde skrevet til et annet blad. Dea ble imidlertid et lykkelig valg. Historien het «Skriftemålet» og handlet om en prest og borgermester i en liten landsby på Po-sletten. Den slo meget godt an, og Guareschi bestemte seg for å fortelle om andre episoder i don Camillos lille verden. I tidens løp har «Candido» brakt vel 200 historier om disse vaskeekte italienske typer, som Guareschi ikke tør rose seg over å ha skapt. «Jeg har bare gitt dem røst. Det er slette-landet som har skapt dem. Jeg traff dem, tok dem under armen og førte dem rett og slett gjennom alfabetet.»

Historiene om don Camillo er sendt ut i bokform i en rekke land, og de har overalt vunnet et begeistret publikum. Her hjemme ble «Don Camillos lille verden» sendt ut i flere opplag, og Gyldendal har nå gitt ut en ny samling Guareschi-historier, «Don Camillo vender tilbake», 1953, 144 sider. Denne boken gir oss 17 nye historier om livet i landsbyen på Po-sletten. Også i denne boken får vi høre om de mange stridigheter mellom don Camillo og Peppone, som begge mangen gang griper til nevenes slående argumenter. Bak det hele toner så røsten fra den korsfestede, som smiler forståelsesfullt til begge og som begge forstår. I en tid full av uenighet og strid er det velgjørende å høre om mennesker som kan tolerere hverandre, forstå hverandre og innerst inne elske hverandre, på tvers av alle partigrener. Det er egentlig budskapet for don Camillos lille verden til den store, opprevne verden. Guareschis historier er en smilets gave til en alvorsfull og noe trist verden.

Helge Røstad.

Kirkens gudstjenesteliv fra oldkirken til i dag

Johan Johnstad. Land og Kirke 1953, 154 sider.

Gid munken Martin Luther kunne ha blitt en forkjemper for den innenkirkelige katolske reformasjon og på kirkemøtet i Trient fremsatt sine ideer om å gjøre liturgien mer folkelig! Jo lenger vi kommer bort fra kirkespaltningen i det 16. århundre, desto mer innser man den tragiske skade som den katolske kirke selv har lidt ved at talentfulle idealister som Martin Luther skilte seg fra den. Ved utgangen av middelalderen var det mangt og meget i kirkens praksis som trengte fornying og forbedring. Og i begynnelsen var det jo ikke Luthers hensikt å bryte med den katolske lære og opprette et nytt kirkesamfunn. Men dessverre kom han snart til ensidige overdrivelser og nye lærer. Derfor måtte den katolske kirke ta avstand fra ham og ble man svært mistenksom overfor alle hans oppfatninger. Og fordi han som begavet pedagog, predikant og salmediker gikk inn for å gjøre liturgien mer folkelig (ved anvendelsen av *morsmålet* og vel *avkortelser* i gudstjenesten), gjaldt slike ideer lenge for å være «kjetterske». Først i vårt 20. århundre hevet katolske røster seg for en folke-liturgisk fornyelse: milepeler i denne bevegelse er den salige pave Pius X.s rundskriv av 1903 og Den liturgiske kongress i Lugano i 1953 (jf. «St. Olav» 10.12.53 s. 292).

Slik begynner en å reflektere etter å ha lest *Johnstads* ypperlige fremstilling av liturgiens utvikling fra oldtiden av. Bokens styrke er dens tydelige fremhevelse av gudstjenestens to kjernepunkter: ORD OG NATT-VERD. Liturgiens historie er historien om *hvilket* av disse to elementer får *hovedbetoningen* og om dette noen ganger skjer *på bekostning av det andre*. Det er nok sant at bibellesningen i en del katolske messer bare skjer på latin, og at prekenen er mindre hyppig og viktig. Men det er og har alltid vært prinsipielt umulig å *sløyfe* lesningen av dagens bibeltekster i en eneste messe. I den lutherske kirke er derimot Ordets forkynnelse blitt betont og fremmet *på bekostning av* Nattverden: i over 200 år gjaldt her i Norge den lutherske Ritualbok av 1685 hvor nattverden er blitt «en kirkelig handling», på linje med dåpen, som *vilkårlig* innskutt ledd etter prekenen. Kanskje kan Johnstads bok være en impuls for noen til å utgi en statistikk som viser hvor mange lutherske «høymesser uten nattverd» og hvor mange «høymesser med altergang» det nå blir holdt her i landet i løpet av et kirkeår.

Når forfatteren i bokens innledning gjør rede for bruken av ordet «liturgi» i Det nye testament, savner jeg den viktige tekst Hebr. 8, 2 om Kristus vår offerprest (jf. Hebr. 9, 24—26). I litteraturfortegnelsen finner vi det katolske standardverk Eisenhofer, *Handbuch der Liturgik* (1932), men ikke *Jungmann*, *Missarum Sollemnia, eine genetische Erklärung der römischen Messe* (1949; jf. «St. Olav» 23.8.51 s. 218), som er nyere og mer utførlig om selve messen. Videre savner vi O. M. *Sandvik*, *Gregoriansk sang, norsk messe, koral og folketone* (Oslo 1945). Og det er litt flaut at vi for de oldkirkelige liturgiske kilder blir henvist til eldre tyske og engelske utgaver når vi har den recente danske utgave av Peter *Schindler*: *De apostoliske Fædre* (2 bd. 1948).

Johnstads bok kan være inspirerende lektüre for både katolikker og protestanter, som vil få stoff til litt dypere ettertanke om den liturgiske gudstjenestes vesentlige innhold og oppgaver.

Gerard Vranken.

I tiden 5.—17. juli arrangeres en pilegrimsreise til Lourdes for norske og danske katolikker, med København som knutepunktet for tur-retur-reisen. For norske deltagere må derfor dagene 4.—18. juli beregnes som avreise- og hjemkomstdata.

Reisearrangementet København—Lourdes—København vil bli ordnet av Pater Jos. Mesters, Vor Frues Sekretariat, Holbæk, Danmark. Det opplyses at man kan regne med en minimumspris for *denne strekningen* av ca. 500 danske kr. og maksimum ca. kr. 900, alt etter tog- og hotell-klasse.

M.h.t. de norske deltagere vil reisemåten bli drøftet når pater Mesters i februar kommer hit opp. Han skal nemlig tale i våre menigheter om Lourdes og bakgrunnen for og meningen med den forestående pilegrimsreise. Imidlertid er det viktig for arrangørene å få vite hvilket antall deltagere kan regnes med. Det henstilles derfor til interesserte å melde seg snarest til *Den biskopelige kurie*, Akersveien 5, Oslo.

Vi kan glede alle deltagere med at biskopene Mangers og Suhr vil begge ta del i denne valfarten, som vil bli Norges og Danmarks offisielle reise til Lourdes i Maria-året.

En reise til Lourdes er alltid en stor opplevelse, men opplevelsen er størst når man valfarer som pilegrimer og især når overhyrden er med. Uten tilknytning til et pilegrimsselskap får man derimot ikke del i alt som gjør Lourdes til den uforglemmelige opplevelse. Alle som noen gang har tatt del i en slik, vil stadig lenges tilbake.

«AVE MARIA» I N. R. K. K.

Mange vakre og rørende ting kunne en høre i Norsk Rikskringkastings program «Ave Maria» første juledag om kvelden. Blant poesi, musikk og kåserier dannet den herlige opplesning fra «Lilja» vel høydepunktet. Programbladet brakte vakre malerier og på omslaget en farget reproduksjon av den 700 år gamle treskulptur «Madonna med barnet» fra Hove kirke i Sogn.

I den ledsagende sympatiske artikkel i programbladet sto et uttrykk som kanskje flere ved første blikket har stuset over: «. . . den katolske kirkes lære om jomfru Marias guddommelige natur». Ingen leser har vel vært så naiv å oppfatte dette slik som om jomfru Maria etter den katolske lære skulle være en slags «gudinne». I både protestantiske og katolske bibler leser vi i St. Peters 2. brev, 1. kap., 4. vers om både Maria og *alle* kristne: «. . . for at dere skal få *del i den guddommelige natur*».

Julens feiring skal være minne om meddelelsen av denne nåde og ny befestelse i den. Sterkest var nådens virkning i Maria. Dette er grunnelsen for engelens hilsen til henne: «Hil deg, nådefulle, Herren er med deg» (Lukas 1, 28). Vi katolikker ærer henne — ordet «tilbedelse» reserverer vi helst for *Gudsdyrkelsen!* — med disse samme ord: «Hil deg, Maria, full av nåde, Herren er med deg: Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum».

Vi er takknemlig for det vakre juleprogram som ble satt sammen under denne tittel AVE MARIA. Det var skjønne og interessante eksempler fra mange tider og land som viste at Madonna-skikkelsen har gitt mangfoldige inspirerende impulser til malere, diktere og tonekunstnere.

Gerard Vranken.

«Å be er en indre nødvendighet, nåde og oppfyllelse, — men det er også plikt, møye og overvinnelse. Således kan vi tale om bønnens opplevelse, men også om dens øvelse, om dens kilde, men også om dens skole», sier Romano Guardini i sin fine studie «Bønnens forskole» (Dreyers Forlag).

Som et resymé, kunne en nesten si, av Guardinis dyptpøyende og vidtgående innføringer i bønnens rikt varierte liv, kommer det hendige lille heftet «Liten skole i bønn» upretensjøs, men beleilig fra Katolsk Bok- og Bladsentral i disse dager. Det er en oversettelse av den tyske spesialist Klemens Tilmanns «Kleine Schule des Gebetes für junge Christen». Publikasjonen tar direkte sikte på bønner i den praktiske utøving i dagens løp med de konkrete situasjoner for øye. Regler og praktiske øvelser er satt opp, slik at enhver kan bygge opp et ordnet og personlig bønneliv, inntil det blir et naturlig og selvfølgelig samkvem med Gud.

«Liten skole i bønn» er noe for den som i sin muntlighet har vanskelig for å nå utover sitt Fadervår og som i sin indre bønneform ikke finner kraft til sjelelig løftning. Stoff og metode kan lempelig tilegnes ved selvstudium, og for studiegrupper over lengre tid er heftet helt fortrinlig.

ihk.

Dansk æresbevisning til konsul Carl P. Wright

Ifølge en melding fra Den danske ambassade i Oslo gjennom NTB like før jul har stortingsmann, konsul Carl P. Wright, Porsgrunn, blitt tildelt Kong Christian X.s frihetsmedalje.

Våre hjerteligste lykkønskninger!

Karl Schwarzott fratrer som dirigent for kirkekoret i Fredrikstad

Etter i 30 år å ha innehatt ledelsen av kirkekoret i St. Birgitta menighet i Fredrikstad, har musikeren Karl Schwarzott i disse uker nedlagt taktstokken. Dette ble meddelt 1. juledag under høymessen i St. Birgitta kirke, der sogneprest H. Taxt fra prekestolen leste opp et vakkert takkebrev til den høyfortjente dirigent. Den trofasthet hr. Schwarzott i hele denne tiden har skjøttet sitt verv med, har avtvunget hele menighetens udelte beundring, sa sognepresten. Bare sykdom kunne forhindre ham i å møte fram til en korprøve eller til gudstjenestene, og korets medlemmer kunne alltid føle seg trygge under Schwarzotts taktstokk. Hans fremføring av de forskjellige messer og motetter var alltid preget av en sikker musikalsk sans, og særlig ble festmessene alltid til en opplevelse.

Uten annet synlig vederlag enn en trofast menighets dype takknemlighet gjennom alle disse år og sin egen glede ved å ha kunnet stille sin kunst og sine krefter til Kirkens disposisjon, trekker den aktede dirigent seg altså nå tilbake, idet alle gode ønsker følger ham i årene fremover.

TIL VÅRE ABONNENTER:

For dem som innen utgangen av januar ennå ikke har innløst sitt abonnement for 1953, vil forsendelsen av bladet bli stoppet.

UTLANDET:

VATIKANET

Pavens enorme arbeidsbyrde.

En korrespondent i Rom gir enkelte oppgaver som tydelig illustrerer den enorme arbeidsbyrde som påhviler Den hellige far. I 1953 holdt Hans Hellighet således ikke mindre enn 48 store taler av hvilke 34 ble holdt på italiensk, 29 på fransk, 8 på tysk, 5 på engelsk, 4 på latin, 3 på spansk og 1 på portugisisk. Av disse taler var det særlig seks som gjorde inntrykk på verdensopinionen, heri medregnet de taler Paven holdt til psykoterapistenes og de kliniske psykologers kongress og til genetikernes kongress.

Paven har videre utgitt to ensyklikaer: *Doctor Mellifluus* i anledning 800 års jubileet for den hellige Bernhard og *Fulgens Corona* til den høytidelige åpning av Maria-året. Hertil kommer den meget betydelige apostoliske konstitusjon *Christus Dominus* som ga nye regler for den eukaristiske faste og åpnet adgangen til å holde kveldsmesser. At alt dette har krevet lang og dyp overlegning er noe som sier seg selv. Og så de utallige audienser: over 400 000 personer ble i løpet av 1953 mottatt i audienser til tross for at Paven i 8 uker var lammet i sin virksomhet av sykdom. Alle som har erfaring for hva det vil si å henvende seg til større grupper av folk eller å arbeide sammenhengende i nærvær av mange tusen mennesker, har ikke vanskelig for å forstå at disse audienser, rent bortsett fra alle de taler som Paven også holdt til de audienssøkende, har stillet enorme krav til hans arbeidskraft.

Katolske barn i bønn for freden

En dag i mai måned vil alle katolske barn i verden være forenet i bønn for freden. Dagen er ennå ikke endelig fastsatt. I et brev til erkebiskopen av Paris, kardinal *Maurice Feltin*, som har fremsatt forslaget om en slik bønnedag, meddelte Paven dette.

Kardinal Feltin er president for den internasjonale *Pax Christi-bevegelsen* som har hatt en rivende utvikling i Europa siden kommunistene startet sin «fredskampanje» i Stockholm. Mange katolikker har jo funnet det likefrem monstruøst at kommunistene som representerer den eneste virkelige imperialistiske stat i verden i dag, skulle være de eneste til å gi uttrykk for folkenes lengsel etter fred. *Pax Christi-bevegelsen* har maktet å ta vinden ut av seilene på dette kommunistiske propagandafelttog.

Kardinal Tisserant tilbake i Vatikanet.

Sekretæren for kongregasjonen for østkirken, kardinal *Tisserant*, var ikke til stede julaften, da Paven tok imot Det hellige kollegium. Akkurat den dag forlot han India for å ta av sted til Karachi i Pakistan. Han hadde da tilbrakt seks uker i de katolske bispedømmer på Malabar-kysten. På reisen fra Malabar til Bombay besøkte kardinalen Madras hvor han leste messen ved alteret over den hellige apostel Thomas' grav. Kardinalen er nå vendt tilbake til Vatikanet etter sin inspeksjonsreise.

Den nye indiske sendemann har overrakt sine akkreditiver.

Den nye indiske sendemann ved Den hellige stol, dr. *Yesdezaré Dinshov Gundevia*, overrakte umiddelbart før jul sine akkreditiver i Vatikanet. Den nye sendemann er født i 1908 i Bombay og har siden 1950 bekledd stillingen som Indias sendemann i Moskva.

AFRIKA

Kongressen for legapostolatet i Kisubi.

Kongressen for legapostolatet i Afrika som ble holdt i Kisubi i Uganda i tiden fra den 8.—13. desember og som ble avsluttet med en mektig trosmanifestasjon, besluttet å styrke legfolkets innsats i misjonsarbeidet i Afrika. Alle store internasjonale katolske organisasjoner hadde sendt representanter til kongressen, som tydelig tilkjennega at Kirken i

Afrika er en mektig faktor i kampen mot kommunismen og muhamedanismen. Den enestående fremgang Kirken har hatt i Afrika i de siste tretti år, har gjort det katolske legfolk på dette sorte kontinent i stor utstrekning til moderne mennesker som er fullt fortrolig med de store sosiale problemer.

Som legkongressene i Europa behandlet også kongressen i Kisubi sosiale spørsmål og kvinnens stilling i familien. På grunn av prestemangelen ble spørsmålet om å sette flere legfolk inn i misjonsarbeidet drøftet inngående og det ble besluttet å gi legfolk en utdannelse som vil sette dem i stand til å drive apostolatet effektivt. Alle land i Afrika var representert på kongressen — fra Egypt til Kapstaten.

BRASIL

Den eukaristiske verdenskongress.

Alt tyder på den eukaristiske verdenskongress som skal holdes i Brasils hovedstad, Rio de Janeiro, i 1955 vil bli en av de største eukaristiske kongresser i Kirkens historie. Alle-rede nå har 500 biskoper — 1 000 prester og over en million troende anmeldt sin deltagelse.

Kirkens rettigheter beskyttes.

Sekretæren for ofentlig sikkerhet i Brasil har pålagt politiet å beskytte Kirkens rettigheter, særlig den kirkelige ritus, prestedrakten, messeklærne og liturgien. Forordningen ble gitt etter at det var fastslått at forskjellige sekter hadde tatt etter kirkelige bruk og antrekk.

DE FORENTE STATER

Kardinal Spellman tilbrakte også denne jul blant soldatene i Korea.

Erkebiskopen av New York, kardinal *Francis Spellman*, tilbrakte også denne jul blant de amerikanske tropper ved fronten i Korea. Som kjent er kardinalen sjef for de amerikanske feltprester.

ENGLAND

Mektig protestdemonstrasjon mot arrestasjonen av kardinal Wyszynsky.

«Vi tror forvisst at den allersaligste Jomfru ennå før utgangen av Maria-året vil knuse hodet på ondskapens slange», uttalte biskopen av Leeds, mgr. *Heenan*, som holdt hovedtalen på et stort demonstrasjonsmøte i Albert Hall i London før jul. Det veldige lokale som rommer om lag 10 000 mennesker, var fylt til trengsel. Foruten alle biskoper i England og Wales var også en rekke personligheter fra Storbritannias offentlige liv og representanter for landsomfattende katolske organisasjoner til stede. Massedemonstrasjonen ble åpnet med avsyngelsen av den britiske og polske nasjonalsang. I sin velkomsttale minnet erkebiskopen av Westminster, kardinal *Griffin*, om at Englands katolikker for fem år siden var samlet på samme sted for å protestere mot arrestasjonen av og dommen over kardinal *Mindszenty*. Nå var de igjen samlet for på vegne at Det britiske samveldes 58 millioner katolikker å protestere mot arrestasjonen av Kirkens primas i Polen, kardinal *Wyszynski*. På vegne av de polske flytkninger talte general *Anders*.

FRANKRIKE

Presidentvalget og anti-klerikalernes nye nederlag.

Likeså forundret verden var over de mange avstemninger for å få valgt en ny president i Frankrike, likeså uvitende var den om grunnen til at dette valg trakk slik i langdrag. Av de utenlandske korrespondenter i Paris var det visstnok bare *Manchester Guardian's* som var så orientert at han kunne gi sine lesere den riktige forklaring på den kamp som ble utkjempet omkring valget av Frankrikes nye president. I en melding til sin avis den 22. desember skrev han bl. a. følgende: «Skillelinjen mellom *Laniel* på den ene side og de to opposisjonsgrupper på den annen er den religiøse som nesten gjorde det umulig å regjere i annen halvdel av 1951 på grunn av spørsmålet om økonomisk støtte til de katolske skoler.»

Det kjente engelske tidsskrift «*The Tablet*» gir følgende kommentar til denne melding:

«Denne radikale opposisjon til en høyre-kandidat er tradisjonell hos folk som er konservative i saker vedrørende næringsliv og økonomi, men som med radikalisme alltid har forstått kamp for den sekulariserte stat. De ønsker ikke at en sosialist skal bli president, men de ønsker at presidenten skal være anti-katolsk.»

Ved den 13. avstemning ble *Coty* valgt til Frankrikes nye president, etter at Laniel hadde trukket seg til fordel for ham.

Frankrikes nye president er katolikk og valget av ham betegner et nytt nederlag for de anti-klerikale krefter og forhåpentlig det endelige nederlag for den franske liberalisme som i det 19. århundre så det som sin oppgave å forvandle Frankrike til et anti-katolsk samfunn. Det franske folk er fortsatt splittet etter den lipje som ble trukket opp av den franske revolusjon, men katolikkene er i dag etter 80 års kampfylt tid blitt så sterke, at det ikke lenger lar seg gjøre å behandle dem som en foraktelig minoritet som kan stenges ute fra Frankrikes offentlige liv og institusjoner.

At en katolikk ble valgt til Frankrikes nye president skyldes vel i første rekke de franske katolikkers prisverdige utholdenhet. Det lyktes ikke Det sosial-radikale parti som er anti-klerikalernes politiske redskap, å få satt sin vilje igjen som takket være de franske katolikkers vidunderlige urokkelighet. De har gitt verden et strålende eksempel på hvordan tingene bør gjøres: seig utholdenhet og klippefast urokkelighet.

Den nye president er fra Normandie og sakfører av profesjon. Han er betraktet som konservativ og er sterkt sosialt innstillet.

Ingen jesuitt som arbeider-prest.

Det meldes fra Paris at Jesuitterordenen har bestemt at ingen av dens medlemmer får bli arbeiderprester. Meget få av dem er det, så bestemmelsen får liten praktisk betydning. Ikke desto mindre har nyheten om dette vedtak fremkalt livlige drøftelser blant Frankrikes katolikker.

ITALIA

Miraklet i Syrakusa.

Erkebiskopen av Palermo, kardinal *Ruffini*, sendte søndag den 13. desember etter at biskopene på Sicilia hadde vært samlet til en konferanse, ut en melding om «at det ikke kan være tvil om ektheten av de tårer» man har sett flyte fra en liten terracottastatue av *Jomfru Maria* i hjemmet til *Antonina Giusto* i Syrakusa. I erklæringen uttales det håp om at det med tiden vil bli reist en helligdom i umiddelbar nærhet av det sted hvor miraklet har funnet sted. Erklæringen er imidlertid ikke ensbetydende med at Kirken har tatt endelig og avgjort standpunkt til dette mirakel.

Tusenvis av sicilianere strømmer nå til *Antonina Giusto's* lille hus. Historien har noe felles med det som skjedde ved *Tre Fontana* utenfor Rom.

Antonina er tyve år gammel og gift med mureren *Angelo Jannuso*, en tidligere kommunist. Ved halv-åtte-tiden på morgenen den 29. august påkalte hun foran den lille statue den hellige *Jomfrus* forbonn for at det barn hun ventet, måtte komme til verden sunt og friskt. Hun fikk da se tårer som dryppet fra statuen ned på en liten pute. Ved synet av dem besvimte hun og hennes mor, *Maria Giusto*, hennes svigerinne *Grazia Jannuso* og hennes manns tante, *Antoninetta Scarlata* som hurtig kom henne til hjelp, så alle tårene som fortsatte å flyte. Nyheten spredte seg hurtig og folk begynte å strømme til det lille hus i *Via degli Orti*. Tårene fortsatte å flyte de fem følgende dager med korte avbrytelser. Flere og flere folk kom til stede og tre kjemikere fra Det mikroskopiske institutt i Syrakusa samlet tårer opp for å underkaste dem en kjemisk analyse. Det viste seg at de var av samme konsistens som ekte menneskelige tårer.

Statuen er satt opp i et vindu. Flere syke er blitt helbredet under bønn foran statuen. Bl. a. en 49 år gammel bonde som led av en alvorlig art av åreforkalkning.

Antoninas mann meldte seg straks ut av kommunistpartiet på Sicilia. Han har forsonet seg med Kirken og bærer nå et litet gullkors i jakkeoppslaget for å kunngjøre dette.

*

Vi har nå også mottatt en melding fra Italia om at *Antonina Giusto* den 19. desember nedkom med et velskapt guttebarn. Han fikk i dåpen navnet *Mariano Natale*, da han ble født julen i Det marianske år.

INDIA

Nasjonalismen og Kirken.

Erkebiskopen av Bangalore, mgr. *Thomas Pothacamury*, lot den 10. november offentliggjøre i pressen en erklæring i anledning av visse utslag av nasjonalistisk opposisjon mot Kirken. Vi gjengir her et utdrag av erkebiskopens erklæring som har krav på interesse langt utenfor Indias grenser:

«De erklæringer som nylig ble fremsatt av noen protestantiske ledere om at Kirken i India burde være en nasjonal kirke er blitt offentliggjort på fremtredende plass i pressen. Om man med ordet «nasjonal» mener at overhyrdene og lederne av Kirken bør være landets egne sønner, er Indias katolikker som utgjør det store flertall av kristne i India, enig i dette. Men om man er av den mening at ordet «nasjonal» er ensbetydende med at man ikke skal være bundet av «eksterritorial forpliktelse og kontroll» som dr. *Lanka Sundaram* uttrykte det under åpningen av *Den all-indiske konferanse av indiske protestanter* eller som innenriksministeren ymtet noe om på en pressekonferanse i *Ernakulam*, hvor han fremkom med noen bemerkninger om at de indiske kristne burde være «i stand til å stå på egne ben uten å bli kontrollert av andre», kan en slik oppfatning ikke aksepteres av katolikkene, for et slikt syn røper en fundamental misoppfatning av Kirkens konstitusjon og stilling.

Idéen med «nasjonale» kirker er protestantisk; den oppsto i det 16. århundre og har forårsaket splittelsen av kristenheten. Den katolske kirke kan aldri, nettopp fordi den er katolsk, bli nasjonal i den forstand at dens tro, gudsdyrkelse og styrelse begrenses til et bestemt geografisk område; dens medlemmer kan heller ikke føle seg religiøst forpliktet overfor noen annen enn Kirkens av Gud innsatte overhyrde. Kirken er hverken europeisk eller amerikansk eller indisk, den er universell, internasjonal og overnasjonal. Den kjenner ikke rasemessige, språklige eller geografiske grenser. Dens stemme er hverken Østens eller Vestens, men Åndens, uavhengig av klima. Som sannhetens og vitenskapens stemme følger den seg ikke fremmed noe sted.

Paven er i dag italiener, men i morgen kan det være en indier. Dette er grunnen til at Den katolske kirke alltid har respektert nasjonale følelser og de forskjellige nasjonale kulturer. De som går inn for ideen med «nasjonale» kirker, representerer separatistiske tendenser og metoder.

Om innenriksministeren i sine uttalelser bare hadde protestantene i tanken, har vi intet å bemerke. Men om hans uttalelser også tok sikte på katolikkene, må vi erklære oss uenig i dem. Indias regjering har anerkjent Kirkens særlige stilling derved at den har opprettet diplomatiske forbindelser med Den hellige stol som er representert diplomatisk i *New Dehli*. Ingen «nasjonal» kirke opprettholder slike diplomatiske forbindelser.

Innenriksministeren slo for tredje gang fast at han hadde mottatt rapporter fra flere hold om at enkelte misjonærer var innblandet i anti-nasjonale virksomheter og at disse rapporter nå ble nærmere undersøkt. Første gang han slo dette fast, var i april måned. Nå er vi kommet til november, men ennå foreligger det intet om at det er lykket å fremskaffe bevisligheter som underbygger rapportenes innhold. Tar det så lang tid for innenriksministeriet å foreta undersøkelser? Resultatet av disse ubekreftede beskyldninger er imidlertid blitt at prestene i enkelte områder er utsatt for mistenksomhet og mistillit og angrep i pressen. Skulle det faktisk foreligge noe som helst grunnlag for beskyldningene, er vi sikker på at det bare kan dreie seg om en håndfull personer. Hvorfor da slynge mistanken ut mot de mange uskyldige?

Gjentagelsen av beskyldningene kan bare betegnes som dadelverdig. Det vi har lov til å vente nå er en diplomatisk behandling av saken. Om det kan bevises at beskyldningene er sanne, vil Kirkens myndigheter gripe inn effektivt, om nødvendig å sende de misjonærer som har gjort seg skyldig i noe slikt, tilbake til deres hjemland. Med den sterke organisasjon Kirken har er den alltid i stand til å gripe virksomt inn overfor uregelmessigheter hvor de opptrer.

Under sin reise nylig i *TravancoreCochin* erklærte innenriksministeren at han var imponert over kristendommens styrke og slagkraft i denne stat. De resultater som var oppnådd mente han man også kunne takke hinduene for som ikke hadde misbrukt sitt flertall til å undertrykke mindretallet, men tvert imot hadde beskyttet det. Da vi jo kjenner de resultater kristendommen har oppnådd i *TravancoreCochin* under hinduenes beskyttelse — i denne stat står Kirken meget sterkt — håper vi at alle ikke-kristne vil følge det eksempel hinduene i *TravancoreCochin* har vist. Kristendommen vil sikkert bringe hele India den samme velstand og blomstring som den har brakt *TravancoreCochin*, hvor de kristne ikke er mindre patriotiske og loyale enn indierne ellers i landet.

Vi har så utførlig referert denne erklæring, da den jo så tydelig viser hvilke knep Kirkens fiender av alle avskygninger er rede til å gripe til for å stanse dens fremmarsj.

INDONESIA

Det første trappistkloster grunnlagt.

Den apostoliske vikar i Semarang, mgr. A. *Soegyapranata S.J.*, kunne nylig innvie det første trappistkloster i Indonesia. Det ligger på Java i Magelang i provinsen Djawa Tengah. Dette nye kloster *Sancta Maria Cowosenang* er det tredje trappistkloster i Asia. Et finnes i China og et annet i Japan.

JAPAN

Kjent japansk admiral konvertert.

Vise-admiral *Kazuyosi Yamaji* som er en av de eldste marineoffiserer i Japan, ble nylig 84 år gammel opptatt i Kirken i Don Bosco-kirken i Tokio. 4 av admiralens døtre har med sine familier i flere år vært katolikker. En femte avla i fjor sommer de evige løfter som ordenssoster hos «Tjenerinnene av Det hellige hjerte».

JUGOSLAVIA

Offentlig auksjon på inventar i fransiskanerkloster.

Tito-kommunistene i Visovae ved Sebenico lot nylig holde auksjon over levende og dødt inventar i fransiskanerklostret i Visovae, fordi et skattebeløp på 700 000 dinar ikke straks kunne betales. Ved auksjonen innkom bare 300 000 dinar, men målet ble likevel nådd. Man fikk ødelagt arbeidsmulighetene i dette kloster for utdanning av vordende fransiskanere.

KOREA

Indiske geistlige til de katolske fanger.

Etter forhandlinger som har pågått i åtte uker, har repatrieringskommisjonen i Panmunjon endelig gitt tillatelse til at fire indiske katolske prester får overta sjelesorgen blant de katolske koreanske og kinesiske krigsfanger som ikke vil vende tilbake til sine hjemsteder i de kommunistregjerte områder. Den største motstand mot å gi katolske prester adgang til fangene ble helt naturlig gjort av representantene for kommuniststyrene i Polen og Tsjekkoslovakia. De svenske og sveitsiske representanter gikk derimot varmt inn for å gi katolske prester adgang til fangeleirene.

POLEN

Biskopene tatt i ed.

Det melder fra Varsjava at biskopene, hjelpebiskopene og vikarkapitularene i alle bispedømmer i Polen måtte avlegge troskapsed til kommuniststyret i Polen den 17. desember. Kravene var de samme som i sin tid ble stillet til hierarkiet i Ungarn etter fengslingen av kardinal *Mindszenty* som nå har vært fengslet i fem år, og senere i Tsjekkoslovakia. Eden ble etter de meldinger som foreligger lest opp av hierarkiets sekretær, biskop *Choromanski* i kontoret til ministerrådet i Varsjava, hvor biskopene var samlet. Biskopen av Lodz, mgr. *Michael Klepacz*, holdt en tale før edsavleggelsen og vise-statsminister *Josef Cyrankiewicz* svarte på kommuniststyrets vegne.

Osservatore Romano gir begivenheten følgende kommentar:

«Meldingen om at de polske biskoper har avlagt troskapsed må ses i lys av det som har skjedd i Polen i de siste måneder. Man må regne med at kravet er fremtvunget av krefter utenfor Polen som vi bare har vage forestillinger om. Vold og løgn, list og hykleri, smiger og utpressing er blandet sammen i den hensikt å forfølge Kirken. *En ed som er avlagt under slike forhold har ingen objektiv gyldighet.* Det vet kommuniststyret meget godt, men for undertrykkerne i Varsjava teller alt. De vil hevde at eden er gyldig og vil bruke den som et angivelig lovlig middel i den fortsatte forfølgelse.»

SLOVAKIA

Forfølgelsen raser videre.

Foruroligende nyheter er nådd oss fra konsentrasjonsleire i det nordlige Slovakia. Alle arresterte prester tvinges til å overvære «politiske opplysningskurser» og til å synge kommunistiske kampsanger. De som nekter, sperres inne i kjellere hvor de gjennompryles av kommunistiske politifolk.

Det meldes videre at kirkebesøk nå vil bli betraktet som statsfiendtlige handlinger. De fleste prester er arrestert og ordensfolkene er fengslet eller satt inn i nådeløst tvangsarbeide.

TSJEKKOSLOVAKIA

Feiringen av Maria-året forbudt.

Ifølge meldinger om forfølgelsen av Kirken i Tsjekkoslovakia og Ungarn som er nådd London fra Wien skal biskopen av Brno, mgr. *Karel Skoupy*, være arrestert av de kommunistiske myndigheter fordi han hadde begynt å forberede feiringen av Maria-året i sitt bispedømme. Forbudet mot feiringen er kunngjort av undervisningsministeren i Praha, *Zdenek Nejedly* og sies å være resultatet av overlegninger mellom undervisningsministeren og krigsminister *Alexej Cepicka*. Begrunnelsen er at feiringen av Maria-året ville holde arbeiderne borte fra fabrikkene og dermed true femårs-planen!

Det heter i meldingen at det er trolig at metropoliten i den russisk-ortodokse kirke, *Nikolai av Krutitsy*, som var til stede på den «verdensfredskongress» som ble holdt i Wien nylig, har påvirket de som er ansvarlige for forbindelsen mellom Kirken og myndighetene i Tsjekkoslovakia, Ungarn, Polen og Øst-Tyskland til med alle midler å søke å hindre feiringen av Maria-året i disse landområder.

Stjålet kirkegods som kampmiddel.

Det er nå blitt kjent at de tsjekkiske kommunister finansierer en del av sin propaganda med midler som er skaffet til veie ved organiserte kirketyverier. Også mot slutten av 1953 ble messehakler, kalker, monstranser og relikvieskrin overført fra «beslaglagte» klostre til særlige oppsamlingssteder som er organisert i enkelte klosterbygninger. Man har hittil brakt i erfaring at et oppsamlingssted er i Teltsch og

KRISTIANSAND S.		
 <p>Knut Lie & Byens Stabbur TELEFON 2234 KRISTIANSAND S. VIA A VIS NORGES BANK</p>	 <p>TOLLBODGT. 2 - Kristiansand S.</p>	
	TOR RUUD Aut. Rørleggerforetning Hannevik Terrasse 5 - Kristiansand S.	
Fetevareforretning - Salater - En gros og en detalj	SIGURD TVEDT Ur & Brilleoptikk Telefon 3427 - 4428 Kristiansand S.	HEISFABRIKK Brødrene Reber Vikeland st. Sørlandet
HALVARD THORSEN A/S Aut. Rørleggerforetning Kr. 4gt. 17 - Kristiansand S.		

et annet i Reijhard ved Brno. Fra disse oppsamlingssteder føres de røvede verdigjenstander til Sveits hvor de fallbys utenlandske kjøpere. På denne måten er en rekke verdigjenstander havnet i Vest-Europa, Syd-Amerika og De forente stater. Det man tjener på dette «salg» går til det kommunistiske partis propagandafond.

TYSKLAND

Prester i øst-sonen skal nå oppsøkes og forhøres enkeltvis.

Generalsekretæren for kommunistpåfunnet «Den tyske fredsbevegelse» har i en forseglett ordre pålagt de ansatte funksjonærer i «kretsfredsradene» hver måned å oppsøke minst to geistlige for å føre personlige samtaler med dem. Navnene på de prester som skal oppsøkes, skal avhentes på kommunistpartiets kretssekretariat. Funksjonærene plikter i sine beretninger å gjengi prestenes uttalelser så nøyaktig som mulig. Hensikten med denne aksjon er å søke å vinne geistlige av begge konfesjoner for «fredsbevegelsen».

Disinformers falske prester i virksomhet.

Innenfor rammen av kommunismens internasjonale *Kominform* finnes det en særavdeling som har fått navnet «Disinform». Denne institusjon har tidligere vært omtalt i «St. Olav». Dens oppgave er å spre falske opplysninger om situasjonen i Sovjetunionen og i de europeiske land som er falt som offer for Sovjets imperialism. Karakteren av disse opplysninger skifter etter øyeblikkets politiske behov. Når det passer settes rykter ut om Sovjets utrolige militære styrke, andre ganger betegnes enkelte områder som dårlig forberedt på krig. Disinform er også tillagt utdannelsen av særlige agenter som opptre i forskjellige forkledninger: som deserterere fra Den røde armé, som flyktninger eller politiske emmigranter fra «folke-demokratiene».

Nylig har man konstatert at en annen type agenter er på ferde: de falske prester. Det dreier seg om personer som angir å tilhøre den geistlige stand og som har reddet seg unna kirkeforfølgelsen bak jernteppet. Disse agenter er utdannet i særlige skoler hvor de har lært å lese messen og foreta andre kirkelige handlinger. De kan føre både filosofiske og teologiske diskusjoner, de er utrustet med falske pass og falske Curricula vitae. Under arbeidet i Vesten driver de militær og økonomisk spionasje, søker å skape uenighet blant flyktningene og å undergrave de kirkelige organisasjoner innenfra.

All slags forsikring

ANTH. B NILSEN & CO'S

ASSURANCE BUREAU A/S

Rådhusgaten 27, Oslo.

Telefon 41 01 10.

Skoler som utdanner disse falske prester finnes for tiden i Segira i Estland, i Feodosia på Krim, i Zwenigorod i nærheten av Moskva, i Constanza i Romania og i Tschita på grensen til den mongolske «folkerepublikk». I disse skoler skal nå 3000 agenter være utdannet, hvorav tusen er satt inn i undergravningsarbeidet i Vest-Europa. En av disse agenter som dessverre ble for sent avsløret, er *Ostislav Wolonzewitsch* som ble godtatt som russisk-ortodoks sjelesørger i Vest-Berlin. Han er nå flyktet over til Øst-sonen og har stillet seg under «Patriarken av Moskvas jurisdiksjon». Wolonzewitsch hadde klart å vinne Vestens tillit og fått anledning til å sette seg grundig inn i den anti-kommunistiske, vestlige kristne verdens planer og slagkraft. Han kjente godt til forholdet mellom de russisk-ortodokse flyktninger og den amerikanske regjering og til de forskjellige anti-kommunistiske kampsentra. Nå residerer han i Dresden etter fullgjort gjerning i Vest-Berlin.

ØSTERRIKE

Agent på ferde.

I Østerrike har man avsløret en «katolsk» forfatter, *Kurt Dichtl*, som reiste rundt og drev propaganda for det kommunistiske parti. Dichtl hadde på seg en «utnevneseserklæring», angivelig undertegnet av erkebiskop *Beran* i Praha. Det viste seg at underskriften var forfalsket.

DRAMMEN		
<p>H. Kolderup</p> <p>N. Storgate 12, Bragernes Telefon 1362 - Privat 3648</p>	<p>Gustav Thielemann</p> <p>Pølse- og hermetikkfabrikk</p> <p>DRAMMEN</p>	
<p>Harald Lyche & Co.</p> <p>Bøker - Papir - Toalettsaker Sportsartikler - Leketøy</p>	<p><i>Alltid først med det siste...!</i></p>	<p>Thorkildsen's</p> <p>Utstyrsvarer- og manufaktur, Drammen</p>
<p>KR. MOHN</p> <p>Urmaker - Optiker</p> <p>Hamar</p>	<p>HAMAR FARVEHANDEL</p> <p>Etablert 1865</p> <p>Strandgaten — Tlf. 1134, 1862</p> <p>H a m a r</p>	<p>HUGO HOFFSTEN</p> <p>Handelsgartneri og Blomsterforretning</p> <p>H a m a r</p>
<p>KNUTSTAD & HOLEN</p> <p>FISK OG VILT</p> <p>H a m a r</p>	<p>OSKAR WIIK</p> <p>Herreekvipering</p> <p>Skotøy Reiseartikler</p> <p>Strandgaten, Hamar</p>	<p>VESTBYEN KOLONIAL</p> <p>Kr. Johansen</p> <p>Tlf. 1339 - 1362</p> <p>Hamar</p>

OSLO

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsv. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 33 22 46

Privat 41 64 78 - 69 43 72

TEKNISK HUSHJELP A/S

Citypassasjen, Oslo

Tlf. 33 51 00

Elektriske artikler og
installasjoner

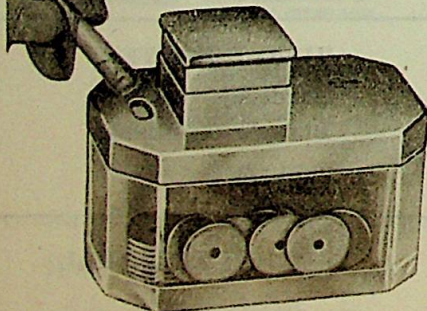
SØREN HANSEN

Kolonialforretning

Langes gate 6 - Oslo

Telefon 33 77 34

A SPARE ER EN VANE-
SAK, EN VILJESAK, EN
KARAKTERSAK

«KLAR»

Fåes i banker over hele landet

Melitta

KAFFETRAKTER

gir bedre og drøyere kaffe

Riktig formaling sparer kaffe

Føres i ledende kaffe- og
kjøkkenutstyrforretninger

HERMAN H. RITTERS

ESKEFABRIKK

Chr. Kroghsgt. 30, Oslo

Tlf. 42 34 66

SYKEHUS - BOLIGER - ØKONOMIAVDELINGER

C. Thune-Larsens

ARKITEKTKONTOR

Dalsveien 33 - Slemdal - Oslo

G. GALLIGANI

PRYD- OG BRUKSKUNST

OSLO

THIIS & CO. A/S

Bygningsartikkelforretning

Materialer til nybygg,
innredning og vedlikehold

Vis à vis Vestbanen

Sentralbord 42 58 77

ØKONOM Centralopvarmning

Inneh.: Trygve A. Engh

Tlf. 42 51 33 - Oslo

Varme — Ventilasjon — Damp

Varmtvann — Olje — Stoker

Fyring — Kjelerep. — Eppersyn

WISBECH

Majorstua - Oslo

MASKIN- OG ELEKTROTEKNISKE
FABRIKKER

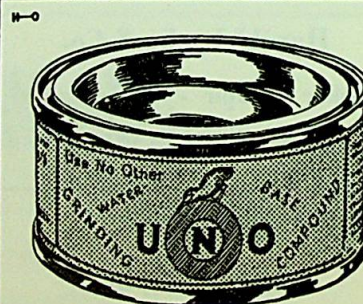
JOHAN OLSEN & SØNNER

Murmester & Entreprenørforretning

Etablert 1896

Kongensgate 17, Oslo

Telefon 42 99 90

Beste
og hurtigste
slipemiddel
for lager og
ventiler